

Legea nu este ceva păcătos

7:7-13 –

Prin Lege am cunoscut păcatul

Pavel a susținut până acum teza incompatibilității dintre păcat și har. În acest context, referirile la Lege au mai tot timpul conotații negative. Legea poate fi percepută astfel mai degrabă ca un dușman decât un prieten. De aceea, Pavel este nevoit să răspundă următoarei întrebări sau obiecții: „Este atunci Legea ceva păcătos?”. Pavel avusese în vedere până acum condamnarea la moarte adusă de Lege față de cei păcătoși. Acest lucru nu înseamnă că Legea în sine este ceva rău. La fel cum Legea unui stat privează de libertate sute de criminali, dar totuși, toți sunt de acord că ea este bună, la fel este și cu Legea lui Dumnezeu.

Argumentul principal pe care îl aduce Pavel pentru a susține că Legea este ceva bun este următorul: „*Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*”. Legea lui Dumnezeu are rolul de a trasa o graniță clară între bine și rău și de a deconspira păcatul înaintea conștiinței oamenilor. Legea este singurul instrument pe care îl are la dispoziție omul pentru a cunoaște păcatul ca și păcat. Fără Lege, omul s-ar scălda în păcat fără să conștientizeze gravitatea acestui lucru. Legea este ca un detector de aer poluant extrem de nociv, pe care eu nu îl pot sesiza prin simțurile mele naturale. Lucrul acesta este mai evident în domeniile păcătoase care sunt mai subtile și care nu sar în ochi. De aceea, Pavel recurge la exemplul cu porunca: „*Să nu poftesti!*”. A pofti este un lucru înfăptuit zilnic de toți oamenii. Dar care dintre ei se învinovățesc de faptul că au poftit o mașină luxoasă? Doar prin Legea lui Dumnezeu putem fi iluminați și să cunoaștem pofta ca păcat, ca o atitudine care nu îi este plăcută lui Dumnezeu.

Legea nu doar condamnă pofta ca păcat, dar ne și ajută să înțelegem de ce este ceva rău înaintea lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să facem distincția dintre o dorință în cadrul relației cu Dumnezeu și o dorință independentă ce devine scop în sine. Este una să spun: „Doamne, recunosc că îmi place acea mașină. Mi-ar place să o conduc, însă facă-se voia Ta, și nu voia Mea. Tu știi mai bine care sunt nevoile mele și de ce am eu nevoie. Și oricum, relația cu Tine este cea care mă satisface pe deplin. Nu vreau să mă las înșelat de această dorință care îmi promite o fericire independentă de tine.”, și cu totul alta: „Uau, ce mașină! O vreau, o vreau, o vreau! Sunt gata să fac sacrificii; va merita! Să vezi ce super va fi când o voi conduce prin oraș.” Păcatul fundamental al omului este acela de a căuta fericirea prin alipirea de orice altceva decât de Dumnezeu. Pofta nu este altceva decât o manifestare subtilă a acestui păcat. Ba mai mult, pofta pune la îndoială înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu, care ne promite că ne dă exact ce avem nevoie, exact ce este cel mai bine pentru noi. În lumina Legii lui Dumnezeu, cât de clar este că pofta este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Însă ce m-aș face fără Legea lui Dumnezeu?

Am putea lua și alte exemple. Mă gândesc la îngrijorare. Toți oamenii sunt plini de îngrijorări. Este ceva la ordinea zilei. Câți însă, își pun problema că acest lucru este ceva extrem de grav înaintea lui Dumnezeu? Legea lui Dumnezeu demască realitatea hidoasă a îngrijorării și ne demonstrează că ea ascunde o neîncredere în purtarea de grijă a Dumnezeului

Celui Iubitor, și o independență monstruoasă a ființei umane, care crede, că singură, prin forțele proprii va putea obține cele necesare traiului etc.

Să vorbim și despre actul sexual dinainte de căsătorie. În societatea de azi concubinajul și actul sexual premarital este foarte răspândit. Cine își pune problema că acest lucru este păcătos? Legea lui Dumnezeu ne învață că Dumnezeu este Cel care a conceput căsătoria și că actul sexual este mai mult decât un simplu act fizic care provoacă plăcere (de exemplu actul de a mânca prăjituri), ci este un act în cadrul unei relații cu implicații emoționale și spirituale nebănuite de profunde: cei doi vor deveni una! De aceea, căsătoria este cadrul legitim și binecuvântat în care sexualitatea nu rănește, ci își găsește împlinirile ei cele mai înalte. Sexul premarital înseamnă o sfidare a înțelepciunii Celui care a creat căsătoria spre binele omului. Practicarea lui cu diferiți parteneri produce:

- 1 Dureri profunde în momentele de despărțire
 - 2 O scădere a implicării sentimentale sincere în viitoarele relații
 - 3 O neîncredere în viitorii parteneri
 - 4 O neîncredere în sine și în propriile sentimente și capacități de a dezvolta o relație
 - 5 O distorsionare a percepției asupra sexualității: celălalt devine un simplu obiect sexual, iar sexualitatea doar o activitate hedonică; se pierde dimensiunea relațională și perspectiva sexualității ca mijloc de dăruire față de celălalt, ca modalitate de exprimare a iubirii.
 - 6 Compararea actului sexual cu partenerul de viață cu actele sexuale anterioare
 - 7 Scăderea satisfacției sexuale în cuplu
 - 8 Frustrări în acest domeniu
 - 9 Pierderea dimensiunii explorării unui domeniu neexplorat de nimeni altcineva (se pierde siguranța, bucuria și încântarea ce vine din conștiința faptului că minunatul trup al partenerului s-a păstrat virgin cu grijă și chiar sacrificiu pentru a se dăruia unei singure persoane)
 - 10 Și lista poate continua!
- Ce ne-am face fără Legea lui Dumnezeu într-o lume decăzută care relativizează valorile și numește întunericul lumină, și lumina întuneric?

Fără Lege, păcatul este mort

Deși Legea este negreșită sfântă, dreaptă și bună, păcatul a profitat de pe urma apariției ei. Pavel ne spune: „*Apoi, păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de poft*”. Cornilescu folosește în traducerea sa adverbul apoi, însă originalul ne sugerează mai degrabă conjuncția adversativă dar. Acest lucru este important de știut, deoarece am ajuns în Romani 5 la concluzia că omul se naște mort d.p.d.v. spiritual. El are o moștenire genetică de la Adam care include cu siguranță și o mulțime de poft păcătoase. De exemplu poftele păcătoase ale sexualității sunt în noi, fie că noi cunoaștem Legea lui Dumnezeu la acest capitol, fie că nu. Atunci la ce se referă Pavel prin afirmația sa din versetul 8. Îmi vin în minte două interpretări. Prima ar avea în vedere omul după cădere, iar a doua omul înainte de cădere.

Să analizăm impactul Legii asupra unui om după cădere. Deși el are anumite pofte din bagajul genetic, putem emite ipoteza că prin cunoașterea Legii poftele se pot amplifica și chiar multiplica. De ce acest lucru?

Moștenim de la Adam gena curiozității păcătoase și cea a rezistenței față de interdicții. Atunci când ni se interzice un lucru, în mod spontan apare în noi tendința de a încălca acea interdicție. Această tendință este susținută de măcar două argumente:

1. Argumentul libertății și independenței: eu sunt liber să fac ce vreau! Cine îmi poruncește mie să nu fac cutare și cutare lucru?

2. Argumentul curiozității: poate mi se interzice un lucru bun! Poate prin călcarea interdicției voi descoperi ceva nou și minunat!

Aceasta este gena pe care am moștenit-o de la Adam și care amplifică și diversifică poftele din noi prin contactul cu legea lui Dumnezeu. Lucrul acesta se vede cel mai bine la copiii mici, însă este prezent și la adulți.

A doua interpretare îi are în vedere doar pe Adam și pe Eva. Ei erau în grădina Edenului și ispita, pofta, dorința înșelătoare de a descoperi ceva extraordinar prin răzvrătirea față de Dumnezeu era imposibil să apară în ei. Ei fuseseră creați de Dumnezeu și Acesta nu a pus nicio poftă păcătoasă în ei. Păcatul nu îi putea momi cu nimic. Dar după ce a fost dată porunca: „Să nu mânânci din pomul cunoștinței binelui și răului, căci negreșit vei muri!”, păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în om pofte de genul: „Fructul este plăcut la privit și de dorit să fie mâncat. Hmm, oare cum va fi după ce îl mâncăm? Oare nu vom deveni ca Dumnezeu, și El nu vrea acest lucru?”

Dacă versetul 8 pare să se plieze cumva pe ambele variante de interpretare, versetul 9, pare să se potrivească doar cu a doua variantă: omul înainte de cădere. „Odinioară, când eram fără Lege trăiam.” Știm din Romani 5 că din pricina moștenirii de la Adam, moartea a domnit între Adam și Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de Lege asemănătoare cu a lui Adam. Afirmația lui Pavel este adevărată doar în contextul Grădinii Edenului. Înainte de darea Legii din Eden omul trăia în prezența lui Dumnezeu și nu exista nici un pericol care să îl poată aduce în spațiul morții. Dar după ce a venit porunca, păcatul a luat prilejul să îl ispitească pe om să încalce porunca, și omul după ce s-a lăsat amăgit, a murit și a fost alungat din prezența lui Dumnezeu. Porunca a fost dată însă cu alt scop: ca să îmi dea viața. Omul trebuia să se ferească de pomul cunoștinței binelui și răului pentru a nu experimenta moartea și trebuia să mănânce din pomul vieții (probabil) pentru a accepta pentru eternitate autoritatea Creatorului. Dumnezeu nu a dorit să fie iubit de om din fire, sau cu forța, ci printr-o alegere liberă. Pentru ca omul să poată alege cu adevărat liber viața, Dumnezeu a așezat în grădina cea minunată și pomul cunoștinței binelui și răului și i-a dat omului porunca de a nu mânca din el. Omul trebuia să aleagă să se încreadă în Dumnezeu și să aleagă viața.

Însă, chiar dacă porunca cea bună a fost dată cu alt scop, păcatul a profitat de existența ei și a pricinuit omului moartea. Dar cum putem vorbi de păcat în grădina Edenului înainte de răzvrătirea omului? Cu siguranță că Pavel când folosește în acest context termenul de păcat are în vedere realitatea hidoasă a păcatului, păcatul cu P mare, diavolul însuși, cel care a generat păcatul în istoria veșniciei. Însă după cum ne-am obișnuit, Pavel se ferește să îl numească pe Satan în mod explicit și îl înlocuiește cu tot felul de expresii: firea pământescă, Legea, Păcatul. De ce face Pavel acest lucru? Pentru a nu uita nici o clipă că în ecuația mântuirii problema este între noi și Dumnezeu, și între Dumnezeu și Sine. O exagerarea a rolului diavolului este nefastă pentru viața de credință. Ar trebui să urmăm exemplul lui Pavel, și în viața de zi cu zi, să îl aducem pe cel rău în discuție, mai rar, păstrând proporția pe care o

descoperim în vocabularul biblic.

Concluzia este că fără Lege păcatul este mort. Acum, nu știm prea multe despre răzvrătirea lui Satan. A fost și ea împotriva unor porunci specifice date de Dumnezeu? Tot ce este posibil. Dar să nu vorbim prea mult acolo unde Scriptura tace.

Păcatul să se arate din cale afară de rău

Mă întreb de ce a introdus Pavel acest pasaj în epistolă și ce pot învăța eu din el? Pavel ne-a spus deja că după ce a folosit termenul Lege în contexte cu conotații negative, a presimțit pericolul, ca noi să dezvoltăm o atitudine de aversiune față de Lege. El vrea deci să reabiliteze conceptul de Lege și să ne motiveze pentru o atitudine pozitivă față de ea. Legea este sfântă, dreaptă și bună. Trebuie să o iubim și să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ea. Într-o lume confuză și decăzută, Legea lui Dumnezeu este singura noastră șansă de a descoperi voia lui Dumnezeu și de a delimita spațiul morții de cel al vieții. Dar ce altceva mai pot învăța din acest pasaj?

Pot să înțeleg mai bine mecanismul poftei din mine și să conștientizez natura genei răzvrătirii moștenite de la Adam. Cunoașterea mecanismului poftei mă va ajuta să o stăpânesc mai bine și să nu mă las amăgit de tendințele misterioase de a încălca interdicțiile.

Dar Pavel ne mai sugerează o altă lecție. Prin acest pasaj, învățăm să urâm păcatul și să respingem orice șoaptă de la cel care a produs păcatul. Pavel își încheie mica expunere despre Lege și păcat într-un mod ingenios: „Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că slujea de aceiași poruncă.” Este incredibil cum a intrat păcatul în lume. Dumnezeu a dat o poruncă pentru a da pentru veci viața omului. Dar diavolul a profitat de apariția acestei porunci a vieții, pentru a-l ispiti pe om și apoi pentru a-l aduce în spațiul morții. Această experiență originală a umanității demască înaintea ochilor noștri hidoșenia, perversiunea și intențiile ucigașe ale păcatului și ale celui care l-a adus în ființă.